

TRÊN ĐỜI, QUẢ ĐÁNG CHỊU ĐAU KHỔ ĐỂ CÓ ĐƯỢC MỘT ĐỨA CON!



... Thiệp Buồn báo tin bà Maria Cristina Cella Mocellin qua đời không mang màu đen tang chế nhưng viền màu xanh hy vọng của cây cỏ tươi. Chính giữa nổi bật cánh hoa hồng, đọng những giọt sương mai lóng lánh. Bên trong là di ảnh của bà Maria Cristina, tươi trẻ, duyên dáng và lộng lẫy trong chiếc áo ngày cưới. Bên dưới bức ảnh là lời nguyện trích từ nhật ký của bà khi còn là thiếu nữ:

- *Lạy Cha, xin dâng Cha niềm vui của con như ca khúc chúc tụng Cha, trái tim con như căn nhà tiếp đón Cha và cuộc đời con để Cha thực hiện điều Cha muốn!*

Và .. cuộc đời bà Maria Cristina kết thúc vào năm 26 tuổi. Chiếc bướu ung thư ác tính nơi tử cung mắc phải năm 18 tuổi, tưởng đã chữa lành, nào ngờ tái xuất hiện. Bà đã có hai

con một trai một gái. Francesco 4 tuổi và Lucia 2 tuổi. Bà đang đợi đứa con thứ ba. Khi vị bác sĩ báo hung tin:

- Bà Cristina à, tôi rất tiếc phải cho bà biết chứng ung thư quá ác tái xuất hiện!

Bà Maria Cristina im lặng một giây. Lấy lại bình tĩnh bà nhìn thẳng vào mắt vị bác sĩ và nói:

- Tôi đang có thai! Tôi đang mang thai, bác sĩ ạ!

Vị bác sĩ hiểu ngay. Ông không dám đề nghị với bà lối trị liệu hóa học, vì như thế có nghĩa là giết chết bào thai!

Bà Maria Cristina sinh hạ Riccardo vào tháng 8 năm 1994. Ngay sau đó, bà bắt đầu các phương pháp trị liệu hóa học, nhưng quá trễ, bướu ung thư đã ăn sâu nơi nội tạng. Người mẹ trẻ anh dũng ôm ái trút hơi thở cuối cùng ngày 22-10-1995, để lại 3 con thơ.

Bé Riccardo trông thật kháu-khỉnh vui tươi và hồn nhiên .. Cậu bé có mái tóc vàng óng ả và đôi mắt trong xanh. Cậu bé ít được hồng phúc sống cạnh mẹ vì bà Maria Cristina thường xuyên ra vào bệnh viện hoặc phải ở lại bệnh viện lâu ngày. Nhưng bé Riccardo không quên khuôn mặt dịu hiền của mẹ. Đầu tháng 12 năm 1995, báo chí và truyền hình Ý gọi lại cuộc đời của bà Maria Cristina Cella như một mẫu gương anh dũng, chấp nhận chết để cứu sống bào thai trong dạ. Khi hình bà Maria Cristina xuất hiện trên màn ảnh, bé Riccardo reo vui giơ tay đòi ẵm:

- Má .. Má ẵm .. Má ẵm con!

Năm đó bé Lucia 3 tuổi. Lucia thắc mắc hỏi anh:



- Sao lâu quá không thấy Má về? Bộ Má vẫn còn đau sao?

Francesco 5 tuổi giải thích với em:

- Má đang ở trên Trời. Đức Chúa GIÊSU đem Má về Trời với Chúa.

Lucia lại hỏi:

- Sao Chúa GIÊSU không để Má ở đây với mình? Chúa phải để Má ở đây với mình chứ!

Ông Carlo Mocellin lắng lắng nghe hai đứa con nhỏ nói chuyện. Giờ đây ông lên tiếng giải thích. Ông nói với Lucia:

- Nhưng Má đang ở với chúng ta mà. Nếu con cất tiếng gọi Má, Má sẽ nghe tiếng con và đến với con, bên cạnh con. Rồi một ngày, tất cả chúng ta sẽ lên Trời ở với Má.

Sau đám tang, Riccardo và Lucia - hai đứa nhỏ nhất - ở với ông bà ngoại Giuseppe và Caterina CELLA. Ông bà sống tại Cinisello, gần Milano (Bắc Ý), nơi căn nhà Maria Cristina sinh ra và lớn lên cho đến khi lập gia đình vào năm 1991. Còn Francesco thì sống với thân phụ ở Carpanè, thuộc tỉnh Vicenza, cách Milano khoảng hơn 200 cây số. Ông Carlo MOCELLIN làm việc tại đây. Cứ mỗi chiều thứ sáu, hai cha con Carlo và Francesco lại về nhà ông bà ngoại, và như thế, cả gia đình đoàn tụ vào cuối tuần.

Bà Caterina Cella giải thích:

- Chính Maria Cristina ước muốn như thế! Trước khi lìa đời, Cristina thưa với tôi: "Xin Má giúp Carlo. Xin Má chăm sóc Riccardo và Lucia. Rồi khi nào có thể, xin Má cố gắng giúp cả bốn cha con đoàn tụ" .. Do đó chúng tôi mang hai bé Riccardo và Lucia về đây. Đôi khi chúng tôi lo lắng tự hỏi: "Liệu mình có chu toàn bốn phận giáo dục các cháu được không?" Vì chúng tôi là ông bà ngoại rồi, mặc dầu chúng tôi vẫn còn trẻ. Cha mẹ lại là chuyện khác!

Nhưng ông Carlo Mocellin - góa vợ ở lứa tuổi 30 - âu yếm trấn an Cha Mẹ vợ:

- Xin Cha Mẹ an tâm! Điều quan trọng là Cha Mẹ hết lòng yêu thương chăm sóc các cháu. Còn lại là chi tiết phụ. THIÊN CHÚA ở với chúng ta. Ngài sẽ lo liệu mọi sự. Chính Maria Cristina đã dạy chúng ta như thế.

Ông Carlo Mocellin tỏ ra thật can đảm, xứng đáng với người vợ trẻ anh dũng quá cố. Mặc dầu thương nhớ vợ tha thiết, ông Carlo luôn giữ thái độ sáng suốt, điềm tĩnh. Ông tâm sự:

- Chính Maria Cristina đã chu đáo chuẩn bị tinh thần và sức mạnh cho chúng tôi, để chúng tôi can đảm tiếp tục cuộc hành trình vắng bóng nàng. Chính Maria Cristina đã lôi kéo, thu hút chúng tôi cùng đi vào con đường Đức Tin tuyệt vời của nàng. Khi chúng tôi quen nhau, nàng mới bước vào tuổi trưởng thành. Nàng đến nghỉ hè nơi nhà ông bà ngoại ở Veneto và đang muốn chọn cuộc sống tu trì. Cuộc gặp gỡ với tôi đã làm nàng lo âu lúng túng. Nàng ghi trong nhật ký: "Lạy Chúa, sao Chúa lại để con rơi vào nỗi nghi



ngờ? Sao Chúa lại thử thách con khi đưa Carlo đến với con?” Nhưng rồi nàng nhận ra: “Tất cả những gì xảy ra trong cuộc đời, không phải là chuyện ngẫu nhiên, nhưng đều do Bàn Tay Quan Phòng của THIÊN CHÚA xếp đặt!”

Phần tôi - ông Carlo nói tiếp - tôi khác xa nàng. Đức Tin của tôi chỉ hời hợt chứ không sâu xa như nàng. Nhưng ngay từ buổi gặp gỡ đầu tiên, tôi nhận ra nàng chính là ý-trung-nhân của lòng tôi, là người phụ nữ tôi tìm kiếm. Nơi nàng tỏa ra một thứ ánh sáng đặc biệt, một nét tươi vui mà tôi chưa gặp nơi người nào khác. Tôi có thể nói được rằng, chính Maria Cristina đã hoán cải tôi. Nhờ đó mà giờ đây tôi mới có thể điềm tĩnh, bình an chấp nhận thử thách. Dĩ nhiên tôi thương nhớ nàng vô cùng. Nhưng tôi xác tín rằng, một ngày kia, chúng tôi sẽ gặp lại nhau, cùng với các con của chúng tôi. Chúng tôi sẽ sum họp mãi mãi.

Đúng một tháng trước khi lìa trần, bà Maria Cristina Cella Mocellin viết để lại cho đứa con trai Riccardo bức thư sau đây:

Riccardo yêu quý, con là một hồng ân.

Riccardo con yêu, con nên biết rằng con không có mặt trên cõi đời này vì tình cờ. Chính THIÊN CHÚA muốn con sinh ra, mặc cho bao vấn đề khó khăn.

Con sẽ hiểu rằng, thật ra Ba Mẹ chưa nghĩ đến chuyện có thêm một đứa con khác vì Francesco và Lucia còn nhỏ tuổi. Nhưng khi Ba Mẹ biết rằng con đã đến thì Ba Mẹ yêu thương con và mong muốn con với trọn sức lực.

Mẹ nhớ như in ngày vị bác sĩ nói với Mẹ rằng cuộc chẩn bệnh cho thấy Mẹ lại bị ung thư nơi tử cung. Phản ứng của Mẹ là lập đi lập lại: “Tôi đang có thai! Tôi đang mang thai! Nhưng mà tôi đang có thai, bác sĩ ạ!” Để vượt thắng nỗi lo sợ lúc bấy giờ, Mẹ được ban cho sức mạnh khác thường là ước muốn có con. Mẹ mạnh mẽ chống đối việc khai trừ con, mạnh đến nỗi vị bác sĩ hiểu ngay và không nói thêm gì cả.

Riccardo, con là một hồng ân cho Ba Mẹ.

Buổi chiều hôm đó, ngồi trên xe từ bệnh viện trở về, khi con chuyển động lần đầu tiên trong bụng Mẹ, con như nói với Mẹ rằng: “Cám ơn Mẹ nhé, vì Mẹ đã yêu thương con!”

Nhưng làm sao mà không yêu con được? Con thật quý hóa và khi Mẹ nhìn con và Mẹ thấy con xinh đẹp, liếng thoáng và dễ thương như thế này .. thì Mẹ thầm nghĩ: “Trên đời, quả đáng chịu đau khổ để có được một đứa con!” THIÊN CHÚA đổ tràn niềm vui khi ban cho Ba Mẹ ba đứa con xinh xắn mà - nếu Chúa muốn - Ngài sẽ ban ơn cho chúng được lớn lên theo đúng ý Ngài.

Mẹ chỉ biết cảm ơn Chúa đã ban cho Ba Mẹ hồng ân lớn lao là có được ba đứa con.



Chỉ mình THIÊN CHÚA biết rõ rằng Ba Mẹ mong muốn có những đứa con khác, nhưng lúc này, lại là chuyện không thể được.

Con xin tạ ơn Chúa.

Cristina.

24 tháng 9 năm 1995.

Viết tại Nhà thương Marostica.

(Bà Maria Cristina Cella chào đời ngày 18-8-1969 tại Monza thuộc Tổng Giáo Phận Milano (Bắc Ý) và thành hôn với ông Carlo Mocellin ngày 2-2-1991. Ông Carlo chào đời tại

Carpanè tỉnh Vicenza thuộc Tổng Giáo Phận Padova. Ấn phong chân phước cho bà Maria Cristina đã được hai Tổng Giáo Phận Milano và Padova cùng khởi sự ngày 4-9-2008).

... "Chúa CHA yêu mến Thầy thế nào, Thầy cũng yêu mến anh em như vậy. Anh em hãy ở lại trong Tình Yêu của Thầy. Nếu anh em giữ các điều răn của Thầy, anh em sẽ ở lại trong Tình Yêu của Thầy, như Thầy đã giữ các điều răn của Cha Thầy và ở lại trong Tình Yêu của Người. Các điều ấy, Thầy đã nói với anh em để anh em được hưởng niềm vui của Thầy, và niềm vui của anh em được nên trọn vẹn. Đây là điều răn của Thầy: Anh em hãy yêu thương nhau như Thầy đã yêu thương anh em. Không có tình yêu nào cao cả hơn tình yêu của người đã hy sinh tính mạng vì bạn hữu của mình. Anh em là bạn hữu của Thầy, nếu anh em thực hiện những điều Thầy truyền dạy. Thầy không còn gọi anh em là tôi tớ nữa, vì tôi tớ không biết việc chủ làm. Nhưng Thầy gọi anh em là bạn hữu, vì tất cả những gì Thầy nghe được nơi CHA Thầy, Thầy đã nói cho anh em biết" (Gioan 15,9-15).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt